

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od J.Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. Z. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego: art. 39 w związku z art. 50c ust. 1 I ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887), polegającą na ich błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, z pominięciem art. 46 ust. 1 tej ustawy, który to przepis stanowił wyłączną podstawę do przyznania wnioskodawcy J.Z. emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania przez niego pracy górniczej, w sytuacji gdy wnioskodawca w chwili

orzekania przez Sąd Apelacyjny w (...) spełnił wszystkie warunki przyznania mu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 46 ust. 1 w związku z art. 39 tej ustawy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na jej oczywistą zasadność „w kontekście naruszenia przez Sąd Apelacyjny w (...) przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, polegającą na jego niezastosowaniu, w sytuacji gdy wnioskodawca spełniał przewidziane tym przepisem wymogi przyznania emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy górniczej, a wskazany przepis stanowił jedyną przewidzianą przez ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę prawną do przyznania wnioskodawcy emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania przez niego pracy górniczej. Dokonana przez Sąd Apelacyjny w (...) wykładnia przepisów przywołanej ustawy pozostaje w sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, jest oczywiście błędna i doprowadziła do widocznego na pierwszy rzut oka niewłaściwego zastosowania prawa”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o nieprzyjęcie jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym,

że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przedstawione wywody nie potwierdzają oczywistej zasadności skargi kasacyjnej dlatego, że prawo do emerytury na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługuje tym ubezpieczonym, którzy warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 39 tej ustawy spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r. Jednym z warunków prawa do emerytury w oparciu o art. 39 - oprócz warunków stażowych - jest także osiągnięcie obniżonego wieku emerytalnego - uzależnionego od liczby lat pracy górniczej. Nie jest zatem uprawnione powoływanie się na to, że skarżący spełnił warunki prawa do emerytury w chwili „orzekania przez Sąd Apelacyjny w (...)”. Z tego

punktu widzenia, twierdzenie o oczywistej zasadności skargi nie jest uzasadnione, choćby dlatego, że skarżący nie wskazuje, że do dnia 31 grudnia 2008 r. osiągnął wymagany art. 39 wiek emerytalny (obniżony w stosunku do obowiązującego wtedy wieku 65 lat - odpowiednio do posiadanych na ten dzień okresów pracy górniczej). Nie da się też nie zauważyć, że skoro wedle skarżącego, że na dzień 31 grudnia 2008 r. jego łączny okres pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust.1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynosi 12 lat i 2 miesiące, to spowodowałoby obniżenie wieku emerytalnego do 59 lat. Jednakże wiek ten skarżący osiągnął dopiero 23 listopada 2014 r. (data urodzenia 23 listopada 1955 r.).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).